

Arrest

nr. 187 573 van 24 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 september 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 3 maart 2009 in België aangetroffen in illegaal verblijf. Op 3 maart 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 juni 2009 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Bij aangetekend schrijven van 18 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 67 333 van 27 september 2011 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 2 september 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 2 september 2011 (vermeld wordt: 24 april 2012) onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 92 070 van 26 november 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 oktober 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 92 071 van 26 november 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij aangetekend schrijven van 21 juni 2012 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 juni 2009 (eerste aanvraag) ongegrond wordt verklaard.

Op 11 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 juni 2012 (derde aanvraag) onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 96 670 van 7 februari 2013 wordt deze beslissing vernietigd, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 22 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Bij aangetekend schrijven van 6 december 2012 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 maart 2013 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 14 juni 2013 wordt de aanvraag van 21 juni 2012, na vernietiging van de vorige beslissing, eveneens ontvankelijk verklaard.

Op 16 juli 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 19 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen van 21 juni 2012 en deze van 6 december 2012 ongegrond worden verklaard.

Op 19 juli 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen worden aangevochten middels een beroep dat gekend is onder het rolnummer X.

Bij aangetekend schrijven van 13 november 2013 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

N., A. (R.R.: xxxxx)

nationaliteit: Marokko

geboren te M. D.C. op (...) 1956

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19/7/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.21.6.2012 en 6.12.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.6.2012 en 6.12.2012 (zie bevestiging arts dd.4.2.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19/7/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan N. A. te willen overhandigen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig Middel: schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 3 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), schending van de zorgvuldigheidsverplichting, en van het redelijkheidsbeginsel.

8.1. Dat voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Uit het overgemaakte medische attest blijkt dat men wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat verzoekers niet in staat zijn om te reizen en dat een terug keer naar het herkomstland wel degelijk een risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit. Het bewijs werd door verzoeker geleverd door objectieve medische attesten.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging en de aangehechte medische attesten voldoende en op een redelijke wijze in overweging werden genomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij ten onrechte concludeert dat de ingeroepen medische problemen reeds werden beoordeeld naar aanleiding van de vorige aanvraag tot medische regularisatie. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus zich ten onrechte baseert op artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Er zijn wel degelijk nieuwe elementen die een nieuwe aanvraag tot toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte stelt dat de ingeroepen medische problemen exact dezelfde aandoeningen zou betreffen als deze waarover reeds uitspraak werd gedaan.

Dat de ambtenaar-geneesheer alsook de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening hebben gehouden met de volledige inhoud van het overgemaakte medische attest dd. 04.10.2013 en de overige medische attesten. Hieruit blijkt dat de gezondheidssituatie van verzoeker verergerd is. Zo is er nu onder meer sprake van 'Herpes zoster' en blijken de waarden van concentratie CD 4 (kaposi sarcoma) nog verder gestegen te zijn van 557/mm³ naar 611/mm³. Noch de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de ambtenaar-geneesheer hebben met deze nieuwe elementen rekening gehouden. Hieruit blijkt dat de ingeroepen elementen helemaal niet identiek zijn als deze bij de vorige aanvraag. Er zijn bijkomende medische problemen opgedoken en anderzijds zijn de reeds bestaande medische problemen erger geworden. De gezondheidstoestand van verzoeker is dan ook niet ongewijzigd gebleven.

Aldus is er wel degelijk sprake van nieuwe medische elementen.

8.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zij heeft het dossier van verzoeker niet ernstig genomen en heeft deze alleszins niet goed voorbereid, noch rekening gehouden met de ingediende stukken door te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoeker dezelfde is gebleven.

8.3. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie vragen aan verzoeker. Verzoeker wordt door de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken voor voldongen feiten geplaatst. Zeker nu de Dienst Vreemdelingenzaken het recht heeft om de gezondheidssituatie van verzoeker te verifiëren door een arts aangesteld door de administratie. De Dienst Vreemdelingenzaken had de mogelijkheid om hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft nagelaten dit te doen. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.

8.4. De medische toestand van verzoeker is zeer ernstig. De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor het leven van verzoeker. De onderbreking van de behandeling zou ernstige gevolgen kunnen hebben zoals onder andere de verergering van de symptomen. Bij gevolg, is de bestreden beslissing gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van het E.V.R.M. door het feit dat verzoeker, niet redelijk verzorgd zal kunnen worden.

De gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet

"Bij niet-behandeling leidt hiv onvermijdelijk tot aids en de dood voor deze patiënt. Het aids stadium wordt gekenmerkt door het optreden van zogenaamde 'opportunistische infecties': hersenvliesontsteking, longontsteking, tuberculose, cervicale kanker etc... Deze patiënt belandt uiteindelijk in een terminaal stadium waarbij het immuunsysteem totaal niet meer functioneert, wat niet compatibel is met het leven. De overlevingstijd is afhankelijk van de aantasting van het immuunsysteem op het ogenblik van het stopzetten van de behandeling."

Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De beslissing tot onontvankelijkheid ontbeert in casu elke motivatie op dit punt.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete

elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

8.5. In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig. Dat de beslissing tot onontvankelijkheid van zijn medische regularisatie is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, met artikel 3 EVRM, met de zorgvuldigheidsplicht, en met het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,
- het redelijkheidsbeginsel,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met de inhoud van het overgemaakte medische attest d.d. 04.10.2013 en de overige medische attesten.

Hieruit zou blijken dan de gezondheidssituatie van de verzoekende partij verergerd is.

Verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° (...);

5°(...)

4°(..)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2,1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Er is door de gemachtigde wel degelijk verduidelijkt waarom verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat haar medische aandoening dezelfde is.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

"Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw " medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere " medische gegevens te worden aangebracht." (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

"Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen." (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Verzoekende partij beweert dat de aandoening 'verergerd' is, aangezien er nu ook sprake is van 'Herpes zoster' en verder zouden de waarden van concentratie CD4 nog verder gestegen zijn. De verzoekende partij legt niet uit in welke mate deze elementen ene ander licht werpen op de eerdere beoordeling d.d. 16.07.2013 van de ambtenaar-geneesheer.

Bovendien heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies d.d. 04.02.2014 rekening gehouden met het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.10.2013 waarbij hij heeft vastgesteld dat het om exact dezelfde aandoeningen gaat.

In de mate dat verzoekende partij kritiek levert op de toegankelijkheid van de medische zorgen, en verwijst naar de 'voorwaarden' van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar betoog in wezen gericht is tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 19.07.2013.

"Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk" (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat de door verzoeker ingeroepen aandoening reeds werd beoordeeld door de arts-adviseur in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, die ongegrond werd verklaard.

Verweerder wijst dienomtrent nog op volgende rechtspraak:

"Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag.

De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet." (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

"De Raad wijst erop dat verweerder zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.". Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van verweerder om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen." (RvV nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Waar verzoekende partij verder kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat haar beschouwingen niet als dienstig kunnen worden aanzien.

Wanneer de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart in toepassing van artikel 9ter §3, 5° Vreemdelingenwet dient hij niet meer ten gronde te motiveren. Immers werd de medische aandoening van verzoekende partij reeds uitgebreid onderzocht in het medisch advies dd. 16.07.2013.

Verzoekende partij haar betoog mist werkelijk enige juridische grondslag.

Terwijl uit vaststaande rechtspraak blijkt dat geen rekening met gehouden worden met de louter hypothetische gevolgen bij een terugkeer naar het land van herkomst:

"Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken." (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

"Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat verwerende partij een nadere uiteenzetting had dienen te voorzien omtrent de eventuele toekomstige medische problemen van tweede verzoekende partij of de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van medische zorgen met betrekking tot mogelijk later vast te stellen aandoeningen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers louter betrekking op een bestaande gezondheidsproblematiek en in casu werd vastgesteld dat de borstkanker waaraan tweede verzoekende partij leed met succes werd behandeld." (R.v.V. nr. 111 007 van 30 september 2013)

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Er dient ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de elementen zijn die bij de verschillende aanvragen werden voorgelegd die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

3.3.2. In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19/7/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.21.6.2012 en 6.12.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe

verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.6.2012 en 6.12.2012 (zie bevestiging arts dd.4.2.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19/7/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 februari 2014 luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 13.11.2013, 21.06.2012 en 06.12.2012 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 13.11.2013 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. V.H. op 04.10.2013. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken dd. 30.08.2013, 16.08.2013, 01.08.2013, 02.08.2013, 28.08.2013, 06.05.2013, 18.02.2013, 07.06.2013, 24.04.2013, 23.05.2012 en 22.08.2013 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 21.06.2012 en 06.12.2012 waarvoor DVZ op 19.07.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

3.3.3. De laatst ingediende aanvraag, deze van 13 november 2013, wordt dus vergeleken met de aanvragen van 21 juni 2012 en 6 december 2012, die in één beslissing ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard.

Het standaard medisch getuigschrift van 4 oktober 2013, gevoegd bij de aanvraag van 13 november 2013, luidt als volgt:

“A/ Medische voorgeschiedenis

- 1. HIV – 1 infectie*
- 2. Kaposi sarcoma*
- 3. degen. Knielijden*
- 4. achterste vitreum loslating*
- 5. essentiële art. hypertensie*
- 6. herpes zoster*
- 7. presbyacusis*

B/ DIAGNOSE (...)

De patiënt lijdt aan een chronische infectie met het humaan immunodeficiëntie virus of HIV.

(...)

X Ernstige immunodeficiëntie: WGO graad 4 (laatst vastgestelde CD4 concentratie 611/mm³) onder HAART

C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal

Truvada, viramune

Oversyl plus, nobilen 10

- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

/

- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

De behandeling moet dagelijks, op het correcte uur en in de correcte dosering, worden ingenomen en dit levenslang.

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

Bij niet-behandeling leidt hiv onvermijdelijk tot aids en de door voor deze patiënt. Het aids stadium wordt gekenmerkt door het optreden van zogenaamde ‘opportunistische infecties’: hersenvliesontsteking,

longontsteking, tuberculose, cervicale kanker etc... Deze patiënt belandt uiteindelijk in een terminaal stadium waarbij het immuunsysteem totaal niet meer functioneert, wat niet compatibel is met het leven. De overlevingstijd is afhankelijk van de aantasting van het immuunsysteem op het ogenblik van het stopzetten van de behandeling.

E/ Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B :

Stabilisering van de toestand is de regel indien er kan ingestaan worden voor betaalbare, bereikbare en kwalitatief voldoende hoogstaande gezondheidszorg.

Zelfs bij adequate behandeling is er een reëel risico op het optreden van korte en lange termijn bijwerkingen van de medicatie, en van resistentie tegen de gebruikte medicijnen? Dit vereist continue monitoring van deze patiënt.

Over het algemeen is de prognose goed op middellange termijn.

F/ indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Indien deze patiënt toegang heeft tot betaalbare, bereikbare, en kwalitatief hoogstaande gezondheidszorg is mantelzorg niet medisch vereist; Indien daarin niet kan voorzien worden zal deze patiënt tijdens het aidsstadium totaal afhankelijk zijn van familieleden en/of derden voor verpleging en terminale zorg."

Het standaard medisch getuigschrift van 27 november 2012, gevoegd bij de aanvraag van 6 december 2012, luidt als volgt:

"A/ Medische voorgeschiedenis

- 1. HIV*
- 2. Kaposi sarcoma*
- 3. kraakbeenlijden gr. 2 knie + meniscus lijden*
- 4. achterste vitreum loslating*
- 5. presbycusis*
- 6. essentiële art. hypertensie / LV hypertrofie*

B/ DIAGNOSE (...)

De patiënt lijdt aan een chronische infectie met het humaan immunodeficiëntie virus of HIV.

(...)

X Ernstige immuundeficiëntie: WGO graad 4 (laatst vastgestelde CD4 concentratie 577/mm³) onder HAART

C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal

Truvada / viramune / Lo-lisinopril

- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

13/2/12 daghospitalisatie AZ Monica

Excisie voetletsel

- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

De behandeling moet dagelijks, op het correcte uur en in de correcte dosering, worden ingenomen en dit levenslang.

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

Bij niet-behandeling leidt hiv onvermijdelijk tot aids en de door voor deze patiënt. Het aids stadium wordt gekenmerkt door het optreden van zogenaamde 'opportunistische infecties': hersenvliesontsteking, longontsteking, tuberculose, cervicale kanker etc... Deze patiënt belandt uiteindelijk in een terminaal stadium waarbij het immuunsysteem totaal niet meer functioneert, wat niet compatibel is met het leven.

De overlevingstijd is afhankelijk van de aantasting van het immuunsysteem op het ogenblik van het stopzetten van de behandeling.

E/ Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B :

Stabilisering van de toestand is de regel indien er kan ingestaan worden voor betaalbare, bereikbare en kwalitatief voldoende hoogstaande gezondheidszorg.

Zelfs bij adequate behandeling is er een reëel risico op het optreden van korte en lange termijn bijwerkingen van de medicatie, en van resistentie tegen de gebruikte medicijnen? Dit vereist continue monitoring van deze patiënt.

Over het algemeen is de prognose goed op middellange termijn.

F/ indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Indien deze patiënt toegang heeft tot betaalbare, bereikbare, en kwalitatief hoogstaande gezondheidszorg is mantelzorg niet medisch vereist; Indien daarin niet kan voorzien worden zal deze patiënt tijdens het aidsstadium totaal afhankelijk zijn van familieleden en/of derden voor verpleging en terminale zorg."

Het standaard medisch getuigschrift van 1 oktober 2012 is identiek aan dit getuigschrift.

Het standaard medisch getuigschrift van 30 maart 2012, gevoegd bij de aanvraag van 21 juni 2012 luidt als volgt:

"A/ Medische voorgeschiedenis

- 1. herpes zoster*
- 2. dermatomycose*
- 3. Kaposi sarcoma*
- 4. AIDS*
- 5. hypertensie, zeer ernstige graad (22/12), met vent. Hypertrofie*

B/ DIAGNOSE (...)

HIV, ernstige graag gezien aanwezigheid van Kaposi sarcoma, CD4 306

C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal

Highly active antiretro-viral therapie wordt zo snel mogelijk gestart.

- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

/

*- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling
levenslang*

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

Daling van CD4 -> toename opportunistische infecties -> dood

E/ Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B :

Goed indien behandeling met HAART

F/ indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Regelmatige controle in een gespecialiseerd HIV-centrum."

3.3.4. Verzoeker voert aan dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn: er is nu sprake van herpes zoster en de waarden van concentratie CD4 zijn nog verder gestegen van 557/mm³ naar 611/mm³; de medische toestand van verzoeker is verergerd, hiermee werd geen rekening gehouden.

Waar verzoeker aanvoert dat er nu sprake is van herpes zoster, wordt opgemerkt dat deze aandoening eveneens vermeld werd in de medische voorgeschiedenis opgenomen in het standaard medisch getuigschrift van 30 maart 2012, gevoegd bij de aanvraag van 21 juni 2012 en hierboven weergegeven. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze aandoening voor het eerst vermeld wordt in het nieuwe medisch attest van 4 oktober 2013.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn medische toestand is verergerd, wordt opgemerkt dat zijn aandoening dezelfde is en dat er enkel een verschil in waarden is, op 27 november 2012: 577 en op 4 oktober 2013: 611. Er kan niet worden aangenomen dat een verschil in waarden van slechts deze grootorde een nieuw element vormt, nog daargelaten de vaststelling dat uit het medisch attest van 30 maart 2012 blijkt

dat een daling van CD4 een complicatie vormt, waardoor een stijging van CD4 eerder een gunstige evolutie lijkt.

3.3.5. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 november 2013 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Hier anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die overeenkomstig de wet slechts betrekking moeten hebben op het feit of de elementen reeds werden aangehaald in het kader van een vorige aanvraag.

Aldus betwist noch weerlegt verzoeker de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het voorgelegde medisch getuigschrift reeds eerder aangehaalde medische elementen bevat waarop in de beslissing van 19 juli 2013 uitgebreid werd ingegaan.

3.3.6. Er wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat de behandeling en opvolging van verzoeker niet nodig zouden zijn. De bestreden beslissing betreft enkel de vaststelling dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het betoog van verzoeker dat behandeling en opvolging nodig zijn en dat deze niet beschikbaar of toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van verzoeker in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft enig door hem aangebracht nuttig stuk bij het opstellen van zijn advies te betrekken. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde die de bestreden beslissing baseerde op dit advies, niet op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.8. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat een onderbreking van de behandeling ernstige gevolgen zou kunnen hebben en dat hij dan wordt blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt maar enkel dat de ingediende aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt vermeld dat de nietigverklaring bij arrest nr. 187 572 van 24 mei 2017 van de beslissing over verzoekers vorige aanvragen meebrengt dat deze vorige aanvragen opnieuw worden onderzocht.

Tevens wordt erop gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker toont bijgevolg *in casu* niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, nu zijn vorige aanvragen opnieuw worden behandeld. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET